

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 16. vinotoka 1896.

List 42.

Pridiga

pri prvem evharističnem shodu 30. julija v Ljubljani v uršulinski cerkvi.

(Konec.)

Ko je Božji služabnik Vianney Arsko faro nastopil, bila je v silno žalostnem stauu, zato ker so farani zelo zanemarjali nedeljsko službo Božjo in prejemanje sv. zakramentov. Kaj je storil novi župnik, Božji služabnik? Daritev sv. maše je z največjo pobožnostjo opravljal in dan za dnem je cele ure pred sv. tabernakeljnomo prebil v molitvi. In v kratkem je Vianney s svojim spodbudnim zgledom in še bolj z mnogoterimi milostmi, katerih je izprosil pri tabernakelju — prenovil in predrugačil vso Arsko faro. Jezus sam pravi: „Ogenj sem prinesel na zemljo in kaj hočem, kakor da se vname.“ (Luc. 12, 40.) Gotovo, če so tega ognja prešinjena serca pastirjev, morajo se v kratkem vneti tudi serca ovčic.

Da bi se to zgodilo, so se prečastiti gospodje danes zbrali k prvemu evharističnemu shodu, h kateremu nas je povabilo vodstvo „društvo duhovnov molilcev“ za ljubljansko škofijo. „Vocavit ad se, quos voluit ipse, et venerunt ad eum.“ (Marc. 3, 13.) Hvala Bogu! Veliko pričujočih preč. gospodov in mnogo vernih kristjanov je sprejelo povabilo — „prišli so k Jezusu.“ — Ni še 20 let, odkar so sedanji sv. Oče „društvo duhovnov molilcev“ kanonično poterdili — in v ljubljanski škofiji se je vpeljalo pred dvema letoma in šteje danes že blizu 170 domačih duhovnov društvenikov.

Nenavadni Božji blagoslov je spremljal to društvo v devetih letih — zakaj po vsem svetu je do sedaj več ko 43.000 duhovnov društve-

nikov in med njimi več ko 100 škofov in 7 kardinalov. Vsako leto pristopi njih več ko 5000 k temu društvu. Nenavadno naglo razširjanje kaže potrebo in izverstnost tega duhovskega društva.

Temelj in izvir tega, Bogu tako dopadljivega, od Boga tolikanj blagoslovljenega, le za duhovne namenjenega društva — je „kongregacija ali družba mašnikov presv. Zakramenta“, katere edini namen je neprenehano češčenje in slovesno izpostavljanje presv. Zakramenta. Te redovnike je vstanovil častitljivi oče Eymard, ki je pred 28 leti umerl v občenem sluhu nenavadne svetosti. In redovniki te družbe imajo v svojih cerkvah neprenehano — noč in dan — slovesno izpostavljeno presv. Rešnje Telo; verstijo se med seboj, neprestano molijo, častijo in poveljujejo največjo skrivnost sv. vere in zadostujejo Jezusu v Zakramentu največje ljubezni Božjega Serca. Iz te redovniške družbe je tedaj nastalo „društvo duhovnov molilcev“, in društvenikov edina naloga je, da vsakteri vsaki teden eno celo, nepretergano uro moli in časti Jezusa v tabernakelju pričujočega. Dan in ura v tednu je pripuščena prosti volji vsakega uda. Konec mesca pa vsaki naznani pismeno vodstvu društva ure in dneve, v katerih je dopolnil društveno dolžnost.

Sad tega društva je res velikansk in pri naša preobilno blagoslova čedi in pastirju. — Ginljivo je brati v mesečniku „Eucharistia“, kateremu dopisujejo duhovni iz vseh krajev o prelepil in čudovitih vspehil tega društva, o nenavadnem blagoslovu, ki se razliva od Jezusovega sv. tabernakelja čez vsa stanovska duhovska opravila. Da veličastna armada — več ko 4 tisoč društvenikov — ki se zbira okoli svo

vojvoda v tabernakelju: — iz tabernakelja dobiva povelja in navodila k serčnemu vojskovanju in premaganju satanovega kraljestva.

Resnica je, da Božja previdnost daje Cerkvi vedno nova zdravila in bojna orožja, ki so primerna boleznim in bojevanju vsakega časa. — V današnjem času imamo neznano veliko število odpadnikov od Kristusa, o čeznaturnem ničesar ne vedo ali vedeti ali slišati nočejo: — o kako lepo veselo, tolažilno je, da se vzlasti v naših časih — velika skrivnost sv. vere — Jezus v najsvetejšem Zakramentu, bolj ko prej, moli, časti, slovesno izpostavlja in poveljuje — in se tako največja skrivnost sv. vere nevernemu svetu prav živo pred oči postavlja. O kako lepo, veselo in tolažilno je to!

„Si scires donum Dei!“ Da bi le mi vsi — duhovni in verni kristjani — prav spoznali ta dar Božji, največji dar vsegamogočne, ljubezni Božjega Serca Jezusovega! — Da bi se nam vsem ne zgodilo, kar se je materi sv. Aleksija primerilo! — Častitljivi Božji služabnik — Arški župnik Vianney — je svojim faranom neki dan pridigoval o sv. Rešnjem Telesu. In sklenil je svoj govor s svetim Aleksijem, ter je rekel, da so stariši silili tega svetnika v neki stan, v katerem ni bil od Boga poklican. Da bi se tedaj sv. volja Božja izpolnila, zapustil je svetnik skrivaj očetov dom, Rimsko mesto, in je kot pobožen romar obiskoval sloveče Božje poti po mnogih deželah. 17 let pozneje se verne v Rimsko mesto in pride v očetovo hišo. Oče in mati sta še živela, toda nista ga spoznala in sta ga kot pobožnega romarja iz kerščanskega usmiljenja sprejela v hišo in mu odkazala stanovanje v temni izbici pod stopnicami. Tukaj je sv. Aleksij, neznan še 17 let sveto živel in kakor svetnik umerl. — Še le po smerti so stariši pozvedeli, da je bil sveti romar njuni ljubi sin Aleksij. — „O mati, mati“ — tako je potem rekel častitljivi Vianney — „mati, mati, — ta je zdihovala, jokala ter rekla: „O ljubi sin, toliko let sem te tako blizu imela, pa te nisem spoznala — zdaj je pa prepozno.“ Potem je pa Božji služabnik Vianney končal govor ter vernim rekel: „Glejmo da se nam v večnosti pred Božjim Sodnikom ne bo tako zgodilo, da nobeden izmed nas ne bo obupno zdihoval in žaloval: „O Jezus, tako blizu si mi bil — pa te nisem spoznal — te nisem hotel spoznati. — zdaj je prepozno!“

Prečastiti, predragi! Hvala Bogu, za nas vse — še ni prepozno — ako se bodo pri nas in med nami uresničile priserčne želje vseh društvenih duhovnov molilcev, ki so geslo društva:

„Adveniat Regnum Tuum Eucharisticum; Pridi k nam Tvoje kraljestvo evharistično!“
Amen!

Karol Heidrich
C. M.

Nagovor pri 30letnici g. Jožefa Pečar-ja v Kranjski gori dne 19. avgusta leta 1896.

Duhovnik, služabnik Božji.

Po milosti Božji pa sem,
kar sem; in milost Božja
v meni ni bila prazna.
1. Kor. 15, 10.

II.

Ravno zato pa, ker ima duhovniški stan toliko nevarnosti, da bi se duhovnik lahko prevzel, zdi se mi, da Bog tudi duhovnike bolj ponižuje kot druge ljudi. To vidimo posebno pri nas in naših sošolcih. V 7. šoli nas je bilo leta 1860 okoli 50. Od teh nas je stopilo v duh. stan 22. Umerlo jih je 12, in sicer: 1.) Lotrič, najboljši, najpridniši, najpobožniši že 10 tednov po novi maši (15. okt. 1864.) 2.) Ažman Jožef, 27. apr. 1866 v Radovljici. 3.) Jalen Šimen, 25. junija 1876 v Kranju. 4.) Cirar Francišek, 27. marca 1886 na Dunaju. 5.) Kramar Janez, 27. oktobra 1886 na Breznici. 6.) Soklič Blaž, 15. julija 1889 v Škofji Loki. 7.) Legat Janez, 8. sept. 1892 v Terstu. 8.) Štrukelj Fran, 17. septembra 1895 na Šmarni gori. 9.) Klun Karol, 8. jun. 1896 v Budimpešti. 10.) Logar Franc. 11.) Pretnar Franc, in 12.) Maiti Karol, v Teržaški škofiji. — — —

Živih nas je še 10. Tu pričujočih s slavljenjem vred 4. Priti niso mogli: 5.) dekan Varl iz Doline, ki je v Toplicah. 6.) g. Pavlič Damijan, župnik iz Kostanjevice. 7.) g. Pristov, beneficijat iz Šent Vida. 8.) Šolar je prišel ob pamet in živi v Stari Loki. 9. in 10.) Dva sta v Ameriki; Žuzek in Tomazin.

Kar je bilo boljših in zmožnejših, so že vsi pomerli; in ravno najboljši in najzmožnejši je umerl najpred, 10 tednov po novi maši, ne da bi bil deloval v duh. službi. Zopet drugi, ki je imel med nami najboljši spomin, je umerl čez 10 mesecev, naj čverstejši in naj krepkejši, pravi orjak je pa umerl čez 10 let — in oba dostojanstvenika, oba kanonika, nadarjena in zmožna imenitna — sta šla že tudi oba. Ostali smo le bolj slabotni, manj nadarjeni in še od nas ostalih je eden bolan, drug pa zmešan! Tedaj vidimo, da se res nase ne moremo zanašati, in če kaj delamo, le po milosti in pripuščenju Božjem, z Božjo pomočjo delamo. Pa tudi ne vemo, kako dolgo bomo še delali ali kaj bomo dosegli. — Danes še mašujem — jutri

morebiti že ne več — zadene me morebiti serčna kap, kakor Kluna; danes še pridigujem, v nedeljo morebiti ne več, me zadene mertvoud, kakor tukaj tovariša g. Jožefa, in ne bom mogel razločno govoriti; danes še molim brevir in spovedujem, jutri morebiti ne več, ker se mi lahko pamet zmeša, kakor tovarišu Šolarju!

Tako tedaj Bog ponižuje duhovnike z boleznijo in drugimi nadlogami, da se morebiti kje ne prevzamejo zavoljo svoje velike časti in službe. — Bog pa v poniževanje duhovnikovo tudi pripušča, da duhovnik v greh pade. Duhovnik, če tudi posvečen in v službo Gospodovo odbran, ostane vendar še človek, vsim človeškim slabostim podveržen in raznim skušnjavam in grehom izpostavljen. Zato vidimo, da so duhovniki grešili in še greše! — Zakaj Bog to pripušča?

Zato, kakor sem že rekel, da nas ponižuje zato, da bi duhovnik spoznal svojo revščino in se tem tesneje oklenil Boga in ne iskal svoje hvale, ampak čast Božjo. Duhovnik je grešnik in mora pri sv. maši darovati najpred za svoje grehe, potem za grehe ljudstva. Duhovnik pri maši se najpred sam obtoži na spodnji stopinji altarja se na persi terkajoč: grešil sem, grešil sem, zelo sem grešil. (mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!)

Duhovnika pusti Bog grešiti, da ve in zna z grešnikom usmiljenje imeti, da grešniki zaupljivo k njemu hodijo. Ko bi duhovnik ne mogel grešiti, ali ko bi res nikoli ne grešil, bi se grešniki bali priti k njemu. Tako pa je modri Bog izročil sv. zakramente duhovnikom, revnim ljudem in grešnikom, da zamorejo z grešniki poterpljenje in usmiljenje imeti!

Kakor pa grešni padci duhovnika silijo in naganjajo k ponižnosti, tako pa tudi tirjajo usmiljenje pri vernih kristjanih. — Res, da je vsak greh duhovnikov veliko večji kot navadnega kristjana zavoljo njegovega višjega in svetega stanu; ali pameten kristjan zato ne bo že obsodil duhovnika, če ga vidi grešiti. — Ljubi verni kristjani! Ako vidite nas duhovnike grešiti — vedite, da smo ljudje — enakega mesa, enakih nagnenj, enakih slabostij kakor vi; imejte usmiljenje z nami, molite za nas! Cesar Konstantin je rekel: Ko bi jaz videl duhovnika grešiti; vzel bi svoj cesarski plašč in bi ga zakril, da bi ga nobeden ne videl. — Mašnik, ko je sprejel mašnikovo posvečevanje, ni odvergel človeških slabostij, ampak ostane človek kakor popred in lahko pade, in res pade in toliko globokeje pade, kolikor višje stoji nad vernim ljudstvom! Zatorej predragi, nikar se ne spodtikajte, če vidite duhovnika grešiti ali če slišite kaj tacega: Vedite,

da le človek, kakor vi in drugi — izgovarjajte ga; ali če ga ne morete izgovarjati, imejte usmiljenje ž njim, molite zanj in zakrivajte, ne raznašajte pa njegovih napak in slabosti!

In v vašo tolažbo bodi rečeno, da tudi nevredni, grešni duhovnik opravlja veljavno sveto mašo in sv. zakramente. Zavoljo tega se vam ni bati, da bi ne prejeli vredno sv. zakramentov, če jih slučajno morebiti deli kak nevreden, grešen mašnik. Če bi se veljava sv. zakramentov ravnala po vrednosti in nevrednosti duhovnov, po njih grešnosti in pobožnosti, potem bi vi nikoli ne mogli mirni biti. Vselej bi vas mučila misel: Če je pa ta duhovnik v smertnem grehu, potem ne more veljavno kerstiti! — Oh kam bi se potem obernili, kje in kako mir zadobili! Zato naj svetejši mašnik kakor naj slabši veljavno kerščuje, veljavno odvezuje, ker vrednost, veljava, delavnost sv. zakramentov ni odvisna od duhovnika, ki jih deli, ampak od Kristusa, ki jih je posvetil. Zato je že sv. Pavel opominjal Korinčane, da naj se ne prepirajo med seboj, čigar kerst je boljši, ali tistega, ki je bil kerščen od njega, ali tistega, ki je bil kerščen od Apolona, ali pa od sv. Petra! Sv. Pavel tedaj pravi: Če je že kdo kerščen od mene, ali od Petra, ali od Apolona ali od koga drugega, bil je vendar le kerščen v imenu Kristusovem, ki edini milost in odpuščenje podeljuje, naj že Zakrament opravlja Peter ali Pavel!

Sklep.

Slišali smo tedaj, ljubi keršč. poslušalci kako vzvišen je duhovski stan, in da je ravno zavoljo tega nevarnost, da bi se duhovniki ne prevzeli; zato pa jih Bog tudi ponižuje, ponižuje z boleznimi in nadlogami, pa tudi v tem, da jih pusti v greh pasti! Vendar je treba tudi grešnega duhovnika častiti, ne zavoljo njega, ampak zavoljo Kristusa, čegar namestniki smo!

Vi pa, dragi sošolci moji! in posebno ti, ljubi g. Jožef! zahvalimo se danes iz serca Bogu, ki nas je pustil 20 oziroma 31, 32 let v duhovskem stanu, med tem ko je toliko naših tovarišev že poklical v večnost. Če smo kaj in kolikor smo storili v teh 30 letih v službi Gospodovi, to ni naše delo, ampak Božja moč, brez ktere nič nismo. Za vse to ga hočemo potem zahvaliti, zraven pa ponižno spoznati, da smo le nevredni služabniki, da smo le storili, kar smo bili dolžni, zato bomo rekli: Ne nam, ne nam, o Gospod, ampak svojemu imenu daj čast!

Tudi ti, ljubi g. Jožef, danes zahvali Boga za vse dobrote, ki ti jih je v 30 letih tvojega duh. stanu skazal. Če tudi nisi dalj kot 10 let delal v vinogradu Gospodovem, pa ti je Bog dal

poterpežljivost: ti je dal še dočakati, če tudi le na stolu, toliko let, ko je čverstejše tovariše že davno poklical. Za vse hočemo Gospoda zahvaliti, za dobrote pa tudi za težave. Vsaj težave, bolezni nas same ponižne delajo, in ponižnost je najbolj ravna pot v nebesa. Malo nas je že in tudi mi ostali se vidno staramo: šli bomo drug za drugim — naj se zgodi volja Božja! da bi bili le v milosti Božji in da bi le dosegli plačilo zvestih služabnikov Božjih. Upamo, da so naši pokojni tovariši že v nebesih, — če pa se še morebiti v vicah pokore, spominjajmo se jih v svojih molitvah in pri sv. mašah. Tukaj se ne bomo mnogokrat več videli, eni danes zadnjikrat, pa daj Bog in ljuba Devica Marija, da se tam srečni vidimo pri Očetu v nebesih, kjer ne bo nobene ločitve več! Amen. Janez Ažman.

Venec na grob

prečastnega rajnega gospoda

Luke Jeran-a.

biršega čast. kamornika sv. Očeta, zlatomašnika, kanonika, vrednika „Danice“, itd. o prvem godu po njegovi smerti.

Motto:

•Pridi k nam Tvoje kraljestvo!• —
II. prošnja Očenaša.

Majhen je naš slovenski narod, — še poldrugi milijon nas je komaj, a — brez lastne hvale se smemo ponašati, da ne zaostaja v razvitju in napredku za nobenim drugim, bodi si ta še tako velik, in naj povzdiguje svojo glavo tudi še tako oholo nad druge. Zlasti v teku sedanjega stoletja rodilo se je našemu narodu toliko slavnih mož, ali če hočemo govoriti pesniško: prikazalo se je na obnebu slovenske zgodovine toliko svetlih zvezd raznih stanov in strok, da ne bodo zatemnele, dokler bode obstal naš rod in se bodo šteli časi. Dokazov k tej terditvi: — kedo bi jih naštel? Kedo ne pozna in ne čista n. pr. naših pesnikov: Vodnik-a, Koseske-ga, Prešern-a, Slomšek-a, Potočnik-a, Jeran-a itd.? — Slovenskim vojakom jel je kazati pot slavni Jurij Vega, — v ll. 1848 in 1849. pa so mu sledili zlasti na bojnih poljih Italije sloveči baron Čehovin in na stotine naših verlih rojakov — junakov. — V slikarstvu odlikovali so se: Langus, Wolf, Šubici in drugi; — v kiparstvu: Zajc, Tomec, Šubici (zlasti Janez), Progar, Gangl i. dr.; — v stavbah: priprosti Medved (graditelj kupole v Šenklavški cerkvi) i. dr.; — glede umetnega gospodarstva: grajščak Terpinc, i. dr.; — v oziru na politiko odperl je na to polje duri nepozabni Dr. Jan. Bleiweis, — njemu so se družili Einšpilar, Costa, i. dr., — učiteljem je poleg Slomška in Einšpilar-ja pokazal pot k daljni izobrazbi dobro znani Andr. Praprotnik. Glede cerkvene literature in duševne izobrazbe pa stojijo na naj višej stopnji neumerljivi Slomšek v krogih naših slavnih: Jeran a, Einšpilar-ja, Kosar-ja, Rozman-a, Volčič-a, Marn-a in koliko še drugih! Se ve, da v teh kratkih versticah vsih odličnih mož v raznih stanovih in poklicih po imenih navesti nisem zamogel; — to tudi ni bil

moj namen, ampak želel sem s tem le poveršno dokazati, da naš mali narod sme tekmovati glede za služnih mož in napredka v raznih strokah s prvimi narodi sveta. O vsem tem se je sicer svojedobno marsikaj pisalo in se še vedno piše, a vendar rečemo, da vedno le še premalo; sploh pa se sme terditi, da se nam je v teku XIX. stoletja rodilo, in da se zamore ponašati z tolikimi in tako slovečimi rojaki, kakor komaj kaki prejšni vek, in kar zamoremo le od dna duše in serca želeli: naj bi v tem tudi ne zastalo bližajoče se XX. stoletje. —

Vsi dozdej navedeni slavni možje delovali so po večjem le bolj v blagor, čast in na korist naše ožje slovenske domovine. Hvala Bogu, da pa štejejo v verstah naših rojakov tudi slavne odličnjake, katerih serca so bila vsa goreča za razširjanje Božjega kraljestva tudi po ptujih daljnih krajih in drugih delih sveta. Imena: Baraga, Pirc, Knoblehar i. dr. znana so častno; njih zaslužna delovanja v Ameriki in Afriki služijo naši slovenski domovini v ponos, in so nedvomno zapisana tudi z bisernimi čerkami v bukvah večnega življenja. A. — skoraj si derznemo misliti in terditi, da vse zgor navedene gospode prekosi je naš pokojni gosp. Luka Jeran. Sicer bi ta terditev na prvi hip vtegnila zadeti pri marsikaterem bralcu na dvome, češ: to vendar ni lahko verjetno; a v najdaljni razpravi se bo skušilo to djanski dokazati. Toliko smemo še danes terditi, da je Jeranovo ime vsled njegovih neštetihi nabranihi milodarov poznato beržkone po vseh večjih misijonih katoliškega sveta, ter da je v njegovi duši odmevalo ven in ven: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ Brezdvomno se bo našlo s časom pero, ki bo po bolj natančnih preiskavah pokojnikovih spisov in njegovih delovanj zamoglo sestaviti zasluženemu možu vreden literaren spominek. Pričujoči bolj poveršni spis ima le želje in namen, da Jeranov grob ne ostane prvo leto po njegovi smerti brez duševnega venca. Kaj več poveršnih čertic in spominskih drobtinic iz njegovega zaslužnega življenja pa bo, ako Bog da, sledilo v naslednjih listih „Danice“. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Kranja. Večini izmed cenjenih bralcev „Danice“ je že gotovo znano, da se letos zida v Kranju nova gimnazija in z njo vred tudi kapela za dijake. Mesto stavi na svoje stroške gimnazijsko poslopje, kapelo pa — dobrotniki z radovoljnimi doneski.

Če bi poslednjih ne bilo, ne imeli bi naši dijaki združene šole in cerkve. Tako radodarni so bili, da smo pogumno postavili na dnevni red zidanje kapele. Sicer nam še veliko primankuje, ker vsi stavbeni stroški bodo znašali — 8900 gld. mesto je majhno, takih prebivalcev, ki bi mogli ali hoteli v ta namen darovati večih zneskov je malo, zlasti ker tudi „dijaška kuhinja v Kranju“ potrebuje izdatne podpore. Toda upamo, da se dosedanjim našim dobrotnikom pridružijo še novi; upamo, da se bo v prihodnjem šolskem letu mogla opravljati že služba Božja v novi cerkvi. Načert za altar ima v delu naš dobro znani umetnik J. Vurnik v Radovljici.

Končno še omenjamo, da so nam poslali v poslednjem času za kapelo svoje prispevke ti p. n. dobrotniki: Jereb Jožef, upokojen župnik v Ljubljani

3 gld.; Škerjanec Martin, kapelan v Ternovem 1 gld.; Okornovec iz Dražgoš 1 gld. 50 kr.; Iz Gorič 15 gld.; Prelat dr. Andrej Čebašek v Ljubljani 5 gld. — Dobrotni Bog jim bodi plačnik!

Opomnja vredništva: Svojim naročnikom in prijateljem naznanjamo, da tudi „Danica“ rada sprejema darove za gimnazijsko kapelo v Kranju.

Razgled po svetu.

Laško. (Evharistični shod v Orvietu.) Verni katoličani moramo biti neizrečeno veseli, da se Kristusu v sv. R. Telesu da je vedno večja čast in hvala. Saj je On naš pravi Bog; On je naš ljubeznjivi Odrešenik in prihodnji Sodnik! Omenjali smo že večkrat ponočne molitve pred sv. R. Telesom, katero opraljšajo možki v različnih krajih in še na 1000 Omenjali smo evharističnega shoda ljubljanskega, kateri je imel namen vedno bolj pospeševati češčenje najsvetejšega Zakramenta ter vneti ljudi zanj. Vse to je prav, dostojno in vredno. Jezusu se mora dati čast in hvala!

S posebnim veseljem pa danes „Danica“ prinaša svojim bralcem o velikanskem evharističnem shodu, ki se je veršil v Orvietu na Laškem, in sicer od 5. do 8. sept. tega leta. Obsega naj to poročilo le najvažnejše reči!

Orvieto je majhno mestece s kakimi 8000 prebivalci, a je zgodovinsko zelo zanimivo. V srednjem veku je imelo močno terdnjavo, kjer so papeži večkrat iskali zavetišča. — Z ozirom na sv. R. Telo ima to mestece velik pomen, in ravno zato se je napravil tu ta evharistični shod. Kak je tedaj evharistični pomen tega mesteca?

L. 1263 je tje prišel neki češki duhovnik, ki je dvomil o tem, ali se res kruh spremeni v Jezusovo Telo in vino v Njegovo kri. Nekega dne pa mu iz posvečenene hostije začne kapljati kri. V strašni zadregi hoče korporal zaviti in sv. Kri zakriti — a zastoj! Kri je proderla na poveršje in na korporal se je vtisnila podoba hostije. — To je oni glasoviti čudež, kterega so kerščanski slikarji, n. pr. Rafael, tudi že naslikali. Slika njegova je taka-le: V sredini med oknom vidimo altar; pred njim stoji duhovnik; v jedni roki derži sv. hostijo, v drugi pa korporal. Na njegovem licu se bere sterčenje, strah in kesanje. Za oltarjem pa kleči papež. Vse osebe na sliki kažejo razburjenost in globok vtisek, kterega je napravil na nje čudež, edini papež kleči mirno kakor skala. Oči ima obrnjene naravnost na oltar, roki sklenjeni; iz lica mu odseva neomahljiva vera v ta Zakrament; niti sledu kakega začudenja ni videti na njem. Kot poglavar svete Cerkve je terdno prepričan o resničnosti Jezusove pričujočnosti v sv. hostiji, zato ta čudež ni zanj nikakšna novica. — Tak je zgodovinski dogodek.

Ta čudež s kervavim korporalom je bil eden izmed vzrokov, zakaj se je povsod vpeljal praznik presv. Rešnjega Telesa. Korporal se kot dragocena svetinja hrani v Orvietu, kjer se dandanes še tudi vidi. Ta čudežni korporal je bil povod, da so leta 1290 začeli zidati v Orvietu novo prekrasno cerkev, ki je jedna najlepših na svetu. Dogotovljena je bila še-le l. 1580. Delalo je pri nji 152 kiparjev, 68 slikarjev, 28 lesorezcev; zidanje je vodilo 33 mojstrov.

Mesto Orvieto je tedaj v tesni zvezi s sv. R. Telesom, in evharistični shod je bil tukaj popolnoma na mestu takorekoč v svoji hiši, vsled tega čudeža.

Prijazni Orviečani so bili tudi veseli tolikega odlikovanja. Posebni mestni odbor je storil vse, kar bi moglo povečati evharistični shod. Za skupne in javne skupščine je bila pripravljena lepa in prostorna cerkev sv. Frančiška; posamezni odseki so zborovali v škofovski palači. Za srečen prospeh se je opravljala tridnevica v stolni cerkvi.

Že 4. septembra so se začeli zbirati častilci sv. Rešnjega Telesa. Prišli so 4 kardinali, 44 škofov in brežštevila duhovnikov. Posebno pa je to važno, da se je tega evharističnega shoda vdeležilo tudi veliko svetnih ljudij. Tako je prav! Saj je sv. R. Telo oni Zakrament, ki naj druž: duhovnike in lajike med seboj v jedno skrivnostno Kristusovo telo. Res je, da so najpervo duhovniki poklicani razširjati češčenje sv. R. Telesa — a tudi svetni ljudje naj zanj povzdignejo svoj glas, kadar je potrebno; tudi oni naj z besedo in življenjem pospešujejo vero v ta Zakrament. Okoli 7. ure zvečer 5. sept. so se zbrali vsi škofje v škofovski palači in šli v procesiji v stolno cerkev, kjer je bilo izpostavljeno sv. R. Telo. Po podeljenem blagoslovu z Najsvetejšim so šli zopet v procesiji v cerkev sv. Frančiška, kjer so zborovali. — Cerkev je bila spremenjena v krasno zborovalnico. Stranske ladije so bile zakrite z dragimi zagrnjali; pred vel. altarjem so bili pripravljene sedeži za kardinale in škofe, nižje proti ladiji na desni strani pa oder za govornike. V resnici bi lahko rekli, da to ni bil shod, ampak majhen cerkveni zbor. —

Taka je tedaj zgodovinska podlaga in take so bile priprave k temu shodu. Kaj se je govorilo in še dalje veršilo pri njem, povemo prihodnjič.

(Konec nast.)

Rim. Sv. Oče so srečo voščili angleški kraljici Viktoriji k šestdesetletnici njenega vladanja; ob jednom so izrazili svojo zadovoljnost nad tem, da vživajo angleški katoličani pod njenim žezlom še precej svobode. — Kraljica seveda se je iskreno zahvalila papežu za izražena voščila in poslano čestitko; izjavila je tudi, da so ji katoličani kot kraljici zelo zvesti in udani. —

Francosko. Sv. Oče priporočajo rožnivenško molitev posebno zato, da bi se z njeno pomočjo zboljšalo stanje sv. Cerkvi. In to je res potrebno. Svetne oblasti v nekterih krajih naravnost prepovedujejo procesije sv. R. Telesom, s čimur se zelo zadržuje cerkveno življenje. Sv. Cerkvi se tedaj dela krivica. Tako n. pr. je dobilo francosko mesto Lyon pred kratkim brezbožno mestno zastopstvo ali magistrat. Brezbožnost tega magistrata se kaže posebno v tem, da je po listih, na vseh voglih nabitih, prepovedal javne procesije sv. Rešnjega Telesa, češ „da take procesije povzročujejo razburjenost in nered med ljudstvom.“ Ondašnji nadškof seveda, svest si svoje apostolske službe, ni molčal, temveč pisal mestnemu magistratu pismo, v katerem odločno ugovarja tej najnovejši brezbožni odredbi, ter pristavlja: „Naše ceste, ulice in tergi smejo biti odperti vsem posvetnim zabavam in komedijam; samó verske vaje, katerim vest vseh ljudij pripisuje prvo mesto, se od svetne oblasti prepovedujejo, zabranjujejo in z vse strogoštvom preganjajo.“ — Samo previdnost in strah

pred onečaščenjem Najsvetejšega je nadškofa, kakor pravi, nagnil, da je ustavil za nekaj časa procesije s sv. R. Telesom, a pravice do tega si pa slovesno prihranjuje, in pozneje bo procesije spet vpejal. — Resnično je tedaj, da se katoliško-življenje vedno bolj zabranjuje; da liberalne države res žele Kristusa popolnoma odpraviti ter sploh, vničiti vsak spomin nanj. Zato so opravičene prošnje sv. Očeta goreče moliti sv. Rožni venec za poživljenje katoliške zavesti — zlasti pa vedno tesneje oklepiti sv. Rešnjega Telesa, katerega satanovi priverženci preganjajo.

Iz Afrike. Gospod vrednik! Prosim vas vljudno, da bi sledeče pismo v „Danici“ priobčili: „Kaj se je zgodilo z misijonarji v Južni Afriki? bode marsikateri vprašal No, hvala Bogu, da še žive. Dobili smo berzobjavno poročilo iz angleškega taborja, da je veliko upanja rešitve, ker Matabeli in Mašonci odjenjavajo z obleganjem. V kratkem hočem popisati naše prizadevanje, kako bi sveto vero med onim divjim ljudstvom razširili in koliko težav smo do zdaj doživeli s tem poskusom.

Bilo je pred kakimi tremi leti, ko se je nek gospod iz dalnje Mašonske dežele nalašč v Mariannahill pripeljal, da bi se z lastnimi očmi prepričal o misijonu med Kafri, o katerem je že toliko hvalevrednega slišal. Ko je videl naše delo, hotel je kar misijonarje imeti, toda ni jih dobil, ker je natalški škof v samostan prišel in omenjenemu gospodu rekel, naj si kje drugod misijonarjev poišče, ker jih še on premalo ima. Potolazili smo tedaj gospoda za ugodnejši čas. — Ker je pred enim letom pisal, da namerava v svojo domovino na Angeško popotovati, in nam je še enkrat svojo pomoč ponudil, šel je takoj misijonar med Mašonce k onemu gospodu, kjer je kupil veliko posestvo (20.000 oralov ali acres) za celih — 3000 glđ. Dne 20. maja je bila v našem samostanu slovesna maša in takoj se je en mašnik s tremi brati ukercal v Durbanu; mesca avgusta bi še drug mašnik z 18 brati tja šel. Toda prišlo je drugače. — Po Indijskem morju so imeli ugodno vožnjo. V Beiri (4 leta staro mesto leži nekaj čez 200 kilom. na jugu od iztoka znamenite reke Zambezi) začeli so se križi. Tam so morali orodje in druge reči iz parobroda v dve ladije izbasati; ladije so dobro pripeli, toda po noči so prišli povodnji konji (Nilpferd, Hippopotamos), in velikanske zverine so na tem veliko veselje imele, da so s svojim debelim in neotesanim herbtom ladije vzdigovale, da so se verige raztergale. Ko hočejo zgutraj z ladijami odriniti, jih ne najdejo, ker so v Indijsko morje splavale. Zdaj so morali mali parobrod najeti, kateri je šel zgubljen ladije iskat; čez osem ur jih je že vlovil. En dan so se po strašno smerdljivi vodi vozili, kjer je vse polno povodnjih konjev in krokodilov mergolelo. Potem so se po strašno dragi železnici precej daleč v notranje peljali. V sredi neke puščave je nehala železnica, železniški delavci so vse povprek blago iz voz pometali in vlak se je nazaj vernil. Naši bratje so šli v bližnje hribe nosačev iskat, ker tam ni nobene ceste. Tri in petdeset so jih najeli, in blago so tako razdelili, da je vsak nosač 65 funtov dobil; večje reči pa iz železa so v neki pečini poskrili. En teden so se z nosači ubijali, potem so vendar le prišli do našega posestva. Med potom so srečavali rudokope, kateri so vsi šli zlato kopat;

ravno nekaj mescev poprej so namreč zopet našli silno bogate zlate žile v tistih rudnikih, kjer je že kraljica iz Sabe svoje zlato kopala, da ga je nesla kralju Salomonu. (Danes so vsi učenjaki tega mnenja da je „Saba“ v Južni Afriki.) Naši bratje so pogledali zlato, videli so pa tudi rudokope, kateri — umirajo, kakor muhe v jeseni. Marsikaterega so videli tik pota mertvega ležati, ker tukaj nimajo časa za pogrebe in druge dolgotrajne reči, ampak kjer Te bolezzen zgrabi, tam tudi pogineš kakor pes za plotom! V tem strašnem kraju zgrabi kar naenkrat enega naših bratov huda merzlica; ali bi ga pustili, da ga enaka usoda doleti kakor druge? Ne! ampak nabasali so ga na osla, kateri jim je še ostal — drugega je kača na paši vgriznila, da je v dveh urah poginil — in napotijo se v bližnjo portugiško terdnjavo Massi-Kessi. Med potjo zdivia osel, verže bolnega brata v nek potok, kjer je skorej utonil, ako ne bi dva čeruha za njim skočila; drugega brata je pa pod noge dobil in po njem teptal kakor da bi bil obseden; toda v veliko začudenje vseh pričujočih se bratu ni nič žalega zgodilo, le mala praska se mu je na licu poznala. Portugalci so z bolnim bratom lepo ravnali, ker so že vedeli, da bomo v njihovi pokrajini misijon začeli. — Naši bratje še niso bili en teden na novem posestvu (stanovali so v neki pečini, da so bili varni pred levi in risi, v šotoru), kar se Mašonci spuntajo. Angleži so vse bele posestnike v mesto Umtali poklicali, da bi se združeni bolj lahko branili. Tudi k našim bratom pošljejo orožnika, da bi jim naznanil veliko nevarnost; toda orožnik je k Mašoncem pobegnil, ravno tako tudi drugi; še le tretji je prinesel pismo, potem je tudi med sovražnike šel. Divjaki so med tem časom naše brate opazovali, vendar jim niso nič žalega storili, ker so nek strah in občudovanja do njih imeli.

Neko jutro so namreč ogleduhi do vhoda pečine prilazili in kaj zapazijo? Tam stoji mož v bliščečem oblačilu in drugi 3 bratje in 2 Kafra se ne ganeta! Od samega strahu zbežijo in divjakom sporočijo čudovito prikazen in poveljnik zapove pod smertno kaznijo, da se ne sme nobeden belih mož dotakniti. Ko so pa divjaki naše opazovali, bila je ravno sv. maša in zdaj naj še kdo reče, da jih ni daritev sv. maše rešila gotove smerti! Med tem časom se je blizu 400 divjakov okoli brega zbralo, kateri so bili vsi od glave do peta oboroženi in strašno pobarvani. Naši misijonarji bili so še enkrat pri svetem obhajilu, da bi se pokrepčali za daljno pot v večnost, kakor so mislili; po sv. maši se spuste v dolino. Divjaki se razdele, tako da so naši v sredi med njimi skozi šli. Lahko si mislite, kaka čustva so jih navdajala, ko so vsak trenutek pričakovali svojo smert. Toda nič se jim ni zgodilo, bratje so le obleko zgubili, mašniku se je pa vsak divjak priklonil, ker je imel belo haljo. Po dolgem popotovanju so prišli do nekega posestnika, s katerim so v angleško mesto Umtali bežali, kjer so čeruhi beluhe oblegali in jih še deloma tudi zdaj. Ni mogoče popisati, koliko so terpeli od lakote, ker je zavolj živinske kuge vse pokrepalo. Nazadnje so neko versto „Zwiback,“ katerega navadno rabijo za konje, uživali, da bi si le življenje rešili. Nazadnje še le prišli so vojaki iz Indije na pomoč, tako da je zdaj največja nevarnost nehala; toda Bog ve, kaj še vse pride. Naši bratje so še zdaj v angleškem taboru, in najberž pridejo nazaj, in potem nas bode šlo mesca

maja 1897, ko bode dež nehal, vseh skupaj 44 in sicer: 2 mašnika in 20 bratov med Mašonce v angleško posestvo; en mašnik, jaz in 20 bratov pa gremo v Maniko, v portugalski provinci Mozambik. — Ves trud in vsi stroški — nekaj čez 10.000 gl. — bili so zastoj, toda mi se ne ustrašimo, dokler imamo v Evropi in Ameriki dobrotnike, in dokler imamo še nekaj močij v svojih udih; da, skoraj vsi so pripravljeni svojo kri za sveto reč preliti.

P. Emmanuel Drevenšek.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost sv. rožnega venca.

b) Posebni nameni:

17.) **Sv. Hedviga.** Poljska in Šlezija. Združenje veri in cesarju udanih Avstrijcev.

18. **Posvečevanje cerkva. Sv. Luka.** Evharistično gibanje. Zmanjšanje posvetnega duha in hrepenenja po vživanju. Krasota hiše Božje.

19. **Sv. Peter Alkantarski.** Odstranitev težkoč zoper vpljavo vednega češčenja. Važno zborovanje. Kerščanska umetnost.

20.) **Sv. Wendelin.** Svetna gosposka. Učiteljske pripravnice. Ohranitev starodavnih posestev v katoliških rokah.

21.) **Sv. Uršula.** Uršulinke. Vzgoja ženske mladine. Nesrečna družina. Apostoljstvo kerščanskih hčera.

22.) **Sv. Kordula.** Oni, ki so bili v starosti poklicani in v mladosti zanikerni. Dobra spoved in varstvo zoper povernitev v greh. Sreobernenje imenitne in vplivne družine.

23.) **God. najsv. Odrešenika.** Redemptoristi. Katoliško gibanje na Dunaju — Duhovni in obhajanci.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — V pobožno molitev bodi priporočen neki dijak, da bi se mogel lažje učiti in doseči svoj namen. — Nesrečna oseba L. B., katera si je izpahnila v nedeljo levo nogo, da bi ji ljubi Bog zmanjšal velike bolečine in da bi kmalu mogla zopet hoditi.

Listek za raznoterosti.

Z Brezovice se nam poroča, kako spodbudno se je veršil tam misijon od 5.—13. septembra. Vodili so ga štirje č. gg. lazaristi. Skesano ljudstvo je prišlo spovedovat več gg. duhovnikov — sosedov. V soboto k sklepu sv. misijona, je bila cerkev natlačeno polna; pred izpostavljenim sv. R. Telesom je klečalo pobožno ljudstvo ter z milimi prošnjami, resnimi ob-

ljubami in glasnim ihtenjem pričalo, da res ljubi še svojega Izveličarja ter Mu hoče ostati zvesto do konca. — V nedeljo zjutraj na-to je bilo skupno sv. obhajilo, kterege se je vdeležilo okrog 1800 ljudij. Misijonski križ se je blagoslovil popoldan ob dveh; nosilo ga je 12 krepkih mladeničev, katere so spremljale belo oblečene, nedolžne deklice s svečami v rokah. Ker je bilo vreme kaj ugodno, veršila se je velika procesija v najlepšem redu skozi brezovsko polje ter se skončala zopet v cerkvi, kjer je bil končni govor o misijonskem križu — beseda kerščanski mladini obojega spola. Po dokončanem sv. opravilu se je razdelilo 400 škapulirjev vsem štirim stanovom.

Hvaležni farani pri tej priliki čast in hvalo izrekajo č. gg. misijonarjem za ves njihov trud, zlasti pa še domačemu g. župniku, — da so oskerbeli svojim ovčicam milost sv. misijona. Bog plačaj vsem stotero!

Opomin očetov hčeri-nevesti. 24. t. m. se bo poročila črnogorska kneževa hči Helena z kraljevičem italijanskim. Pravoslavna nevesta je popred sprejela katoliško vero. Pomenljivo in podučno je, kake nauke je pred poroko dal knez Nikita svoji hčeri Heleni. Rekel ji je: „Moja Helena! Ni vse zlato, kar se sveti. Spominjaj se tega moja hči in vedi, da stalna sreča ni doma v kraljevi palači. Pod zlato kraljevo krono se skriva ternjeva krona — zato popolnoma srečnega kralja ne boš našla nikdar. Ne! Ti boš našla svojo srečo v mirnem kotu svoje hiše, v svojem poslu, ako spolnuješ zapovedi Božje.“ Kako lep nauk za vsako kerščansko ženo, zlasti za kerščanske matere! Popolno srečna nevesta ne bo, naj se še tako bogato, sloveče, imenitno omoži; sreča ni v bogastvu, v veselicah, v zabavah, v zlatu, v lepi obleki, v plesih, v vživanju itd. temveč pravo srečo našla bo le: ako bo spolnovala Božje zapovedi; ako bo pobožna; ako bo vpeljala in ohranila v hiši svoji duha molitve in skerbela za versko pobožno izrejo svojih otrok! To je materina naloga: domači, hišni krog mora biti na verski podlagi; mati mora ljubiti Boga in tudi svoje k temu napeljevati.

Hodite pogosto k sv. maši! V obertnem okrožnem mestu nekdanje izborne kneževine Hesenske, v povsem protestanski okolici ima nekaj let sem mala katoliška občina lastno cerkev, posvečeno sv. Sturmiyu. Več let so tamošnji katoličani zbirali vinar za vinarjem, da so slednjič, podpirani od društva sv. Bonifacija, mogli vresničiti gorečo svojo željo. Novi hram Božji je lična, gotiška stavba, v kateri duhovnik-kurat vsak dan sv. mašo daruje.

Izmed najpobožnejših in najbolj gorečih srenjanov je kraljevi gozdar N. Prej je bil nadgozdar v pruski provinci Pomerjanski. Do najbližje katoliške cerkve je imel od svojega bivališča z vozom 7 ur. Kljub temu se je odpravil vsako nedeljo ob jedni ali dveh po noči z otroki vred in se odpeljal k sveti maši. Njegova soproga, ki je bila tisti čas še protestantinja, je tudi večkrat šla z njim. Po službi Božji se je družina v kerčmi nekoliko pokrepčala, potem pa se dobre volje zopet odpeljala domov. Niti slabo vreme, niti izdatni stroški, katere je povzročala daljna vožnja, jih niso ovirali, da bi ne spolnovali verskih dolžnostij. Iz Pomorjanskega je bil prestavljen gozpod N. na Sasko, in pozneje v izbornu Hesensko.

Blagoslov Božji. tudi ni izostal; prav očitvidno počiva na gospodu in njegovi družini. Pridobil si je spoštovanje in za apanje svojih predstojnikov kakor noben drug. Visoki, uradniki so gorki prijatelji njegovi. Najstarejša njegova hči, pametno in marljivo dekle, je šla pred tremi leti v uršulinski samostan, njena mati pa je pred kratkim prestopila h katoliški veri. Druga hči je usmiljena sestra v bolnišnici. Tretja pomaga materi pri gospodinjstvu, dočim je četrta napravila izpit za učiteljico in kot taka v nekem zavodu deluje. Najmlajša hči pa je v uršulinskem samostanu kot novicinja.

Ali ne osramoti ta vzgled mnogo katoliških družin, ki se hlinijo, da nimajo časa iti k sv. maši v cerkev, katero imajo tako rekoč pred nosom? Marsikateri oče leta in leta ne vidi cerkve znotraj, in celo mati prav redkokrat. S tem dajeta svojim otrokom in ljudstvu slab vzgled; s tem se tudi razširja najvpešnejše nevera in socijalna demokracija.

„Še danes!“ Bilo je leta 1858, ko je nekega večera mlad človek ravno ob času, ko so v Altöttingu najslavnejši Božji poti na Bavarskem, molili rožni venec pred čudovito podobo Matere Božje, stopil v milostno kapelo. Ali se je morda hotel pridružiti molitvi v hvalo nebeške Kraljice? O ne, molil ni že dolgo nič več; že davno je zapustil Boga in zašel na kriva pota. Že celo versto let ni hodil več k spovedi, vedno bolj se je pogrezal v grehe in hudobije. Le radovednost ga je gnala, da je stopil v tihi hram, da si namreč ogleda dragocenosti, katere so pobožni Marijini častilci podarili „Pomoči kristjanov.“ Toda, komaj je vstopil in ugledal čudotvorno podobo in pred njo neštete pobožne molilce, začne premišljati; prvi milostni žarek je posvetil iz nebes v zatemnelo njegovo dušo. Marijino materino oko je zagledalo zgubljenega sina. Mladenič čuje pobožno molitev, in kmalu tudi on zaželi, da bi znal moliti, — in mladi mož poklekne in moli sv. rožni venec z drugimi vred.

In res, ni molil zaman k Mariji: „Sveta Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smertni uri!“ Kajti ni bil še dobro skončan rožni venec, je terdno sklenil: „Zopet hočem postati človek, še danes, to uro hočem očistiti svoje serce vseh grehov; duhovniku, ki je pred altarjem, hočem odkriti svoje dušne rane.“ Rečeno — storjeno, in duhovnik je vesel vstregel prošnji skesanega grešnika. Kot spokornik je ostavil mladi mož svetišče, v katero je stopil prej kot grešnik; našel je zopet mir svojemu sercu. — Da bi Bog dal, da bi storili takisto o sv. velikonočnem, adventnem času, ali zdaj v mesecu sv. rožnega venca — v oktobru vsi tisti, ki so zapustili Božja pota, zasramovali Njegove in cerkvene zapovedi in v grešnih zmotah izgubili mir serca! Naj bi zavernili in vpustili vsako samoljubje, prevzetnost, napačno sramežljivost in strah pred ljudmi in odločno sklenili: „Še danes!“

Pomagajte misijonariti — na prav lahen način! Dosti izmed čast. bralcev je že menda slišalo, kako hudo se godi vbogim zamorskim otročičem, katere zaveržejo stariši, ker jih ne morejo preživljati. Brali ste že morda, koliko taci rev je verženih v valovje merzle vode; drugi iz med njih pa morajo lakote in mraza vmreti. Res je sicer, da njih telesc ni ravno

tako škoda, dasi mora ubogi otrok že v zgodnji mladosti strašno smert preterpeti, a tem bolj so njih duše obžalovanja vredne. Brez kersta morajo zapustiti ta svet. Oj, kolika škoda za te duše, katere je Jezus Kristus odkupil s svojo kervjo! Ali ni pomoči?

Dosti je takih požertvovalnih duš, ki se darujejo Bogu, ter skerbe edino le za zveličanje bližnjega. Misijonarji se ne vstrašijo hudih naporov, ne težav, ne vročega podnebja južnih krajev. Kjer menijo, da rešijo, kako dušo, tjekaj se napotijo. Toda vsi ne moremo zapustiti doma očeta, matere, brata in sestre. Kako torej z nami? Ne moremo li tudi mi pomagati tem gorečim misijonarjem? Lahko, ako le hočemo. Glejte, primanjkuje jim denarja, da bi na svojih misijonskih postajah sezidali vsaj kapelico, če ne cerkvice, kjer bi zbirali in podučevali novospoobrenjence. Nimajo cerkvene obleke, ne bukev, ne sveč in drugih neobhodno potrebnih rečij. Sezite vender, dragi bralci, vsaj nekoliko v svoje žepe ter darujte Gospodu, gotovo prijeten dar! — Pa bo kdo djal, jaz ne morem dosti dati. Dobro, ako ne moreš dosti, pa vsaj malo. Bogu bo gotovo všeč tvoja dobra volja. Vsak po svojih močeh! —

A tam le oni majhen fantiček, ki še po šolskih klopeh poseda, se oglašuje ter vprašuje, kaj li zamore tudi on pomagati misijonariti? Tudi! Poslušaj, kaj pravim! Tvoj oče dobé dostikrat pismo, ker so morebiti kak cesarski uradnik, — gotovo svoje časti vredni — ali občinski predstojnik, morda celo kak kupovalec raznega blaga ter si prav dostikrat s svojimi kupnimi tovariši dopisujejo. Prosi jih naj Ti dajo te stare zavitke (ali koverte), snami z njih porablene znamke (marke) ter jih nabiraj! A kedar jih imaš dosti, nesi jih č. g. kaplanu ali katehetu in rečem, da si tudi postal misijonar. A kaj me gledaš? Mi li ne veruješ? Vidiš, s temi porabljenimi znamkami odkupujejo misijonarji male otročiče nevernih starišev, da jih potem vsaj kersté, ako jih ne morejo potem imeti v svojih zavodih. Mnogo izmed teh kupljenih rev misijonarji vzgojujejo in jih podučujejo v kerščanski veri; verhu tega še skerbe za njihovo časno blagostanje. Kako prijetno mora biti neki Bogu tako dobro delo, saj nam je znano, da še kozarec merzle vode, kterege podelimo bližnjemu iz ljubezni do Boga ne bode ostal nepoplačan. Gotovo je pa duša tisočkrat več vredna nego telo. Torej je tudi dobro delo, katero storimo duši našega bližnjega, neprecenljive vrednosti.

Pomagajte torej tem revam, ki še v temi nevere ječé. In Bog vam bo obilno povernil. Mnogo je takih, ki pravijo, kako bom z denarjem te reveže podpiral, ker sem sam revež, ker sam potrebujem kervavo denarja? Verujem Ti; a nekaj te prosim, moli vsaj za spreobrenenje nevernikov! Molitev pravičnega prebije nebeška vrata. — F. D.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Č. g. L. Zaletel, župni opravitelj Goričah, 46 gld. 5 kr.

Za najpotrebnejše misijone: Č. g. Fr. Bohinc, župnik pri Teržiču 8 gld. — Neimenovani iz Železnikov 5 gld.

Za monsign. Jeranoco dijaško mizo: B. G. 25 gld.